

DEN KLOGE JOMFRU

Oktober 1960

...Nannas beslutning om året i Paris har lignet en flugt, fra faderens hjertesygdom og stedmoderens jeremiader, en pause før jurastudiet. Fra den stampede sti, hendes fars planer for hende.

Læs mere...

Nanna har lagt sin dyrekøbte frihed i faste, nyttige baner. Hun passer sit franskkursus med en bævers energi, trasker lange veje til seværdighederne på sine friftermiddage. På hjemvejen ofrer hun en metrobillet på sig selv, så hun kan være udhvilet, klar til at binde sit ternede forklæde om livet og bade barn, skrælle grønsager og dække bord, mens Madame og Monsieur sidder i den elegante dagligstue og nyder deres apéritif i små velopdragne slurke.

Nanna vender sig fra tavlen. Hun ser sig omkring efter nogen, hun kan spørge til råds, øver sig stumt på en høflighedsfrase.

Så ser hun statuen. Den høje kvindefigur står på trappeafsatsen i den anden ende af hallen, hun samler alt lys i lokalet, lyset strømmer fra hendes krop, fra vingerne, der rejser sig fra hendes ryg. Hun er på vej opad og udad, har stillet sig ved afgrundens rand, nu må det briste eller bære, de høje bryster er sejrssikre, vingerne rejser sig susende bagud.

Hun hører med i Nannas skolebogsverden, står på listen over marmorskikkelser, Nanna vil se, måske røre ved, hvis kustoderne vender ryggen til længe nok.

Nu står hun der, uventet, og Nanna må stoppe op, blændet. Det rykker i hendes bryst, og et øjeblik efter ser hun ikke længere for tårerne, der fylder hendes øjne og triller ned over kinderne. Hun visker dem væk med en finger, og pludselig ser hun et ansigt over den knækkede hals, der, hvor Sejrens hoved skulle have siddet. Nannas eget ansigt, strålende i vild triumf.

Nanna bider tænderne sammen. Ensomheden gør hende hudløs, synet af en tigger på gaden kan få hende ud af balance en hel dag, men hun har fra starten

bestemt sig for ikke at græde i denne by. Holde sammen på sig selv, i stedet for at lade rørelsen løbe af med sig for et godt ord, som hun plejer. Hvis hun øver sig, skal det nok gå. Men lige nu kæmper hun forgæves for at stoppe de pibende tårer.

Hun ved ikke, hvor længe, hun har stået der, stivnet i en bevægelse, med våde kinder, da en lavstammet mand i museets uniform rører ved hendes arm.

– Er der noget i vejen, Mademoiselle? Hans små knapøjne er venlige bag et par stålbriller, overskægget er busket og brunt. – De vil måske sidde ned?

– Nej, nej. Nanna forsøger at smile til manden, der peger på en bænk med tommelfingeren. – Jeg skal gå nu, siger hun. Hidtil har hun undgået direkte kontakt med mænd, selv på offentlige steder. Så sårbar, som hun føler sig nu, vil hun heller ikke udsætte sig for en venlighed, der kunne udløse mere gråd.

Kustoden trækker på skuldrene.

–Som De vil, siger han og vipper bort over gulvet på knirkende såler.

Nanna søger over mod væggen, finder det lille spejl frem fra skuldertasken. Næsen er rød under de blege rester af hendes sommerfregner, dråber hænger i de lange vipper omkring øjnene, der lyser grønt gennem fugthinden. Hun finder lommestørklædet i taskens lynlåslomme, dupper forsigtigt, der er ingen grund til at gøre ondt værre. Så stopper hun spejlet tilbage i tasken og går over mod de store svingdøre.

Myldretiden er allerede begyndt, da hun kommer ud på gaden. Hun småløber mod metronedgangen i det svindende eftermiddagslys, kværnes ned i trappeskakten sammen med flokken af fortravlede mennesker på vej hjem fra arbejde og indkøbsture, på vej til forstædernes barer, til aftensuppen i familiens skød.

Hun klamrer sig til sin lille skuldertaske med begge hænder, den sene eftermiddagstime er lommetyvenes paradis. Suset fra de grønne togstammer slår mod hende fra flisebeklædte buegange. Her og der åbner et nyt trappeløb sig, menneskemassen fordeler sig, glider, snubler og trænges ind på perronerne,

skubber sig ind gennem de automatiske døre, ind i togvognene, overalt albuer, paraplyer, knitrende regnfrakker, oktober er våd i år.

Nanna kniber næseborene sammen for at beskytte sig mod uddunstningerne fra den skubbende masse omkring hende, fordøjet hvidløg og uvaskede armhuler, tis og sure fødder blander sig med metroens særlige aroma af sod og brændt chokolade. Hun kæmper for at holde lydene på afstand, vil være i fred med billedet af marmorkvinden på trappen.

En hvinende, stampende, kvalmende lyd af togbremser afbryder hendes tanker. Strømmen af mennesker størkner pludselig bag hende, og hun puffes frem mod sin vilje, mod det grønne tog, der rykker i krampe under opbremsningen. Yderst på perronkanten standser hun svimmelt.

Nede på sporet ligger en ung kvindes krop, en torso med en svulmende mave, resterne af en frakke hænger fra den ene arm, en brækket vinge, sorte uldstumper dækker de forrevne bryster. Fra kvindens hals pumper blodet i lange ryk, det sprøjter på skinnerne, drypper ned på det sortbrune stenunderlag, samler sig til en pøl under den hovedløse krop.

Et kollektivt skrig kastes mod væggenes fliser. Mennesker vender sig, snurrer om sig selv i panik, vælter de nærmeststående i deres vilde flugt mod udgangen, væk fra synet, fra lyden af toget, der hakker sig i stå ved perronen.

Nanna står paralyseret midt i den kværnende menneskestrøm, lydene omkring hende når hende gennem et bølgende filter, hun ænser ikke de skubbende, masende kroppe, hun er blind for alt andet end kvinden på sporet for hendes fødder.

Den kuppelformede, hvide mave. Navlen, der strutter, en blomsterknop på en lysebrun stilk. De sorte laser over brysterne, rester af sørgeflor. Halsens pumpende blodstråle.

Lyden fra hundredevis af fødder toner bort under flisehvælvingerne, suges bort i tunnelerne. Koret af ophidsede stemmer tyndes ud og forvandles til et fjernt ekko.

Nanna blinker et par gange, prøver at blinke synet af kroppen på skinnerne bort, forvandle den til en drøm. Men det, der for få øjeblikke siden var en levende kvinde, er stivnet til et billede på Nannas nethinde, umuligt at fjerne.

Et sted over hendes hoved kører et tog ind ved en perron, lyden når hende, et tordenvejr langt borte.

Hun vil vende sig bort fra synet af den lemlæstede krop, men kan ikke, blikket suger hende fast, der, hvor hun står. Flun mærker knæene give efter, svajer på perronkanten, faretruende nær ved at falde forover.

En hårdt greb om hendes overarm. En stemme ved hendes øre.

– *Attention!*

Nogen trækker hende væk fra kanten med et voldsomt ryk. Hun følger snublende med, benene ekser. Hendes taske glider ned fra skulderen, klasker mod perronen, låsen går op og hendes lille runde spejl triller ud, snurrer rundt nogle gange og lægger sig så.

Helt. Uskadt.

– Sæt dig her.

Stemmen er en mands, den er lys, ivrig. Nanna mærker en arm omsine skuldre, en hånd støtter hendes ryg. Hun glider modstandsløst ned på perronens plettede fliser, hånden griber om hendes nakke og bøjer hendes hoved forover.

–Så du ikke besvimer.

En hånd samler hendes taske op, stopper spejlet tilbage i den, rækker den frem mod hende.

Nanna løfter hovedet. Et ansigt over hende, bredt og blondt. Bekymrede gråblå øjne, en rynke mellem de lyse øjenbryn.

– *Ça va?*

Nanna vil nikke, men kroppens signalsystem fungerer ikke, også tungen lystrer dårligt. Hun ser ind i de venlige øjne, holder blikket fast. Mærker, at manden

knæler ned ved siden af hende, et par arme om sin overkrop. Hun læner sig ind mod en ru jakke, mærker en svag lugt af våd uld.

Så begynder hun at ryste. Hun ved ikke længere, hvem hun er, og hvor hun er på vej hen.

Tiden står stille mellem flisevæggene...